

FOAIA POPORULUI

CEA MAI VECHIE FOAIE POPORALĂ, INFIINȚATĂ ÎN ANUL 1892

„Țineți cu poporul,
ca să nu răătăcliți!”

Apare în fiecare Duminică
sub direcția unui comitet
înregistrat în Reg. Publ. la Tribunalul Sibiu sub Nr. 67-1843.

Organ al Asociațiunii „Astra,”

Redactor responsabil: **Nic. Nicoară-Dobârceanu**

Redacția și Administrația:
SIBIU, Str. Șaguna 6. Telefon 83/A
Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării N. 96.646/1943

Puterea credinței

Toate înzestrările sufletești ale omului sunt de mare preț, toate întrec în valoare pe cele trupești. Căci trupul fără suflet e mort nu numai când se desparte unul de altul, ci și până omul este încă în viață. Dacă omul nu ar avea puterea de gândire, de simțire, de viață, ce preț ar avea trupul nostru? Căci aceste puteri pun și trupul în mișcare și le face să lucreze, după cum poruncește sufletul.

Dar între înzestrările sufletești ale omului, nici mintea nici voința nu sunt de un preț așa de mare ca și credința. Căci fără a crede în ceva că-i bun și folositor și lucru de dorit nici mintea noastră nu se mișcă, nici voința.

Centrul motor al întregului om este credința. Fără a crede că nu ni se va întâmpla niciun rău, n'am cuteza să facem niciun pas, eșind din casă. Fără a crede că se vor face bucatele, nimeni nu ar ara și semăna; fără a crede că va ajunge la bun sfârșit, la biruință, nimeni nu ar cuteza să înceapă nicio lucrare.

După cum vedem credința este o nădejde sigură în ceea ce nu vedem, în ceea ce așteptăm, nu o încredințare în lucrurile pe cari le putem pipăi, cari sunt în fața noastră. Pentru acestea, ca să ne folosim de ele, nu-i lipsă de credință, ci numai de minte și de voință.

Credința nesguduită a stat și stă la temelie tuturor înfăptuirilor mari, din viețea singuraticilor sau a po-

(Continuare în pag. 4-a)

ZECE MAIU

M. Sa Regele MIHAI I

Intrarea Principelui Carol în Tară, proclamarea independenței României, proclamarea ei de Regat, — toate trei marile evenimente istorice din trecutul României moderne, se prăznuiesc în ziua de 10 Mai a fiecărui an.

După primul act istoric din veacul trecut — Unirea Principatelor, a țării românești Moldova și Muntenia —

la încă douăzeci de ani pornește războiul independenței, prin care am scăpat de atârănarea de Turcia, și în curând urmează proclamarea Regatului.

Dacă după veacurile eroice, de mărire, a celor două țări românești „mici dar tari” au urmat vr'o două sute de

(Continuare în pag. 3-a)

Osânda istorică

Sunt păcate grele și crime pe cari moartea nu le poate acoperi cu țărâna mormântului, și istoria nu le poate ierta, nici conștiința neamului omenesc. Cu toată porunca creștină a iertării, omenirea nu s'a putut ridica nici la înălțimea de a ierta pe aceia cari și-au vărsat sângele și au măcelărit-o în două războaie mondiale.

Urmând destinul neîndurător al celor ce scot sabia și ucid cu ea, iată-i ascunși în lumea umbrelor și pe făuritorii celui de al doilea războiu mondial: Hitler și Mussolini, dictatorii și tiranii de eri a unor popoare numeroase și spaima Europei întregi.

Lui Hitler i-a trebuit spațiu vital nu în colonii, unde ar mai fi putut afla, ci în Europa cea suprapopulată. Pentru a putea lua dela alții pământ roditor și țări întregi, el, cu ai lui, a născocit ideea că neamul nemțesc e superior tuturor, și are dreptul să trăiască mai bine decât alții, chiar prin robia și nimicirea acelor cari sunt de „o rasă inferioară”. Proclamând că există o singură dreptate, aceea care e folositoare rasei germane, Hitler și prietenii lui de gând, a pornit la cucerirea Europei.

Mussolini a început războiului cu Abisinia tot pentru „spațiul vital” al italienilor. Nu i-a fost de ajuns cu coloniile din Africa de nord, unde italienii aveau încă mult de lucrat. După ce l-a văzut pe Hitler luând Austria și Cehoslovacia, a luat și el o mică țărișoară Albania, râvnind și la teritoriile ale Franței.

Mussolini a fost prins când încerca să fugă în Germania, a fost judecat

(Continuare în pag. 2-a)

FOIȘOARA

Albina și ariciul

sau : cum sau făcut munții

După ce a urzit Dumnezeu pământul i-a rămas un bulgăraș de humă și s'a luat de gânduri, că nu știa ce să facă cu rămășița aceea. S'a socotit ce s'a socotit și a chemat la dânsul pe albina cea sprințară, care pe atunci umbra în bobote, de colo până colo, fără nici un rost.

Albina, — zbârrn! zbârrn! — se înfățișează cu smerenie înaintea

Domnului. Te știu alergătoare albino; într'o zi, tu calci șapte hotare și de aceea ți-am făcut semn să vii la mine. Ai să-mi faci o treabă... — „Poruncește Stăpâne!” — „Uite, vezi pumnul ăsta de pământ? Stau în cumpănă cu el, fiindcă la multe l-ași putea întrebuița, dar nu știu de ce să mă apuc întâiu; și așa am chibzuit să capăt răspuns, la întrebarea asta, chiar dela vietățile lumii. Fleacă dar în grabă, fă ocolul pământului și cercetează pretutindeni, fă întrebare pe la toți și pe la toate și îmi vei aduce răspunsurile, că și eu te voiu mulțumi”.

„Am înțeles, Doamne!”, zumbăi albina, și întinzându-și aripioarele a zburat. Colindă ea pământul, cruciș și curmeziș și n'a fost jiganie să nu-i

dea un răspuns, după cum o tăia capul pe fiecare, sau după cum îi venea mai bine la socoteală. Albina îngrămădi toate povețele în cap, deși cu mintea ei de goangă isteță, chitea ea ca niciuna din acele deslegări nu va fi pe placul Celui de Sus. Într'o zi, cam pe la vărsarea serii, sosi sburătoarea tocmai în dreptul buricului pământului. De departe, zări stând liniștit pe pragul bordeiașului său, un ariciu, înfioat în țepi lungi.

„Vai de mine”, gândi albina, „zăpăcită mai sunt! Era să uit tocmai pe ariciu, despre care mi-a spus un vrăjitor, că e foarte înțelept și sfătos. Ia să încerc...”, „Noroc și sănătate cumetre!” Ariciul se uită mai întâi chiorâș la albina, apoi mormăi: — „... nă seara!” — „Dar ce faci

acolo, cumetre?” — „Mă răcoresc”.

„Ascultă, vericule, m'a trimis Dumnezeu să te întreb, că ce ar putea face cu un pumn de glod, ce i-a rămas dela urzeala pământului?”

„Dar ce știu eu!” răspunde bombănit ariciul, și intrând în bordei trânti ușa. Albina se uită lung după țepos:

„Măăă! Dar supărăcios îmi fuseși, nene ariciule... Și apoi cu îngrijire: „vorba e, că nu mă pot întoarce la Dumnezeu fără de răspunsul și al îmbrufnatului ăsta... Ce-i veni albinei? Se așeză pe coșul bordeiului și trase cu urechea. Ariciul cotrobăia prin casă și numai ce odată îl auzi gâza bodogăniind, pe sub căciulă: „Ce om și Dumnezeu! El mai puternic decât toate lighioanele și mă

DUMINECA ÎN SAT LA NOI

Pe
urmele
Domnului

Incredere întregă

Sf. Apostol Iacob ne învață în scrisoarea lui către toți creștinii, să nu avem nicio îndoială când cerem dela Dumnezeu ceva bun și lositor sufletului nostru, și mai ales când cerem dela Domnul înțelepciune.

Este adevărat că puțini sunt creștinii cari să se gândească a cere dela Dumnezeu darul cel mare al înțelepciunii. De obicei cererile, rugăciunile noastre, cuprind alte lucrări de mai puțin preț.

Darul înțelepciunii e acela prin care omul cunoaște pe Dumnezeu și-i luminează toate cărările, dându-i putere să se terească de păcat. Mulți oameni cred cu greutate, trăesc o viață întregă și nu ajung la cunoștința lui Dumnezeu, decât la o slabă întrezărire a existenței și prezenței Lui în lume. Aceștia pot avea o înțelepciune omenească, pot fi deștepti, învățați, filozofi chiar, și totuși ajung uneori la gândul că nici nu este Dumnezeu.

Aceasta este înțelepciunea omenească, da nu pe aceasta ne învață sf. ap. Iacob să o cerem dela Domnul, ci înțelepciunea dată de Dumnezeu.

Aceasta, dacă nu o avem, trebuie să o cerem dela Dumnezeu, ori dacă o avem, să cerem sporirea ei. Scrie sf. Apostol:

„De este cineva dintre voi lipsit de înțelepciune, să ceară dela Dumnezeu care dă tuturoa din belșug, și nu intruntă, și se va da lui.

„Inșă să ceară cu credință, nimica îndoindu-se; căci cele se îndoeste este asemenea cu valul mării, care se aruncă de vânturi și se învăluie.

„Căci să nu gândească omul acela că va primi ceva dela Domnul. Bărbatul cel îndoit cu gândul, nestatornic este în toate lucrurile lui“.

întreabă pe mine: ce să facă cu rămașița de pământ? Par'că nu știe să facă dealuri și munți dintr'ansa?”

Atât i-a trebuit albinei. A și sburat și drept la Dumnezeu s'a dus. I-a povestit din fir-a-păr, tot ce aflase și mai la urmă, și ce prinsese din gura ariciului ursuz. Domnul își netezi bine barba albă și zise: — „Ca un înțelept a grăit ariciul și am să fac după vorba lui, iar pe tine pentru slujba ce mi-ai făcut, te binecuvântează să fii sfântă în lume și din mustul ce vei suge din capetele florilor, să iasă mierea cea dulce, cu care să se hrănească o lume. Și apoi, dacă mai poțtești ceva, spune, nu te sfii, că-ți voi împlini dorința“.

CALENDARUL SĂPTĂMÂNII

Luna Mai

Duminica Tomil, după Pentecostar.		Soarele	
Luni	14 M. Isidor	1 Mai răs. 5 ore 8 m. Ap. 7 ore 9 m.	
Marți	15 C. Pahomiu	15 Mai răsare 4 ore 49 m. Ap. 7 ore 34 m.	
Miercuri	16 P. Teodor		
Joi	17 Ap. Andronic		
Vineri	18 M. Teodot		
Sâmbătă	19 M. Patrachie		
Dum.	20 M. Talaleu		
Duminica Mironosițelor. După Pentecostar.		Mersul vremii	
		(După calendarul pe 140 ani)	
		1—3 bine, 4—5 ploios, 6—12 bine, 13—15 ploaie,	
		16—20 bine, 21—7 mestecat, 28 plaie mare,	
		29—31 mestecat	

Osânda istorică

(Urmare din pag. 1-a)

sumar și împușcat, apoi cadavrul lui ca al altor șasesprezece miniștri și frunțași fasciști, au fost aruncate la vederea publică în piața orașului Milano, după o mărturie, el ar fi fost spânzurat — așa mort cu capul în jos.

Hitler ar fi murit de boală grea în cabinetul său, în ziua de 1 Mai. Nimeni poate nu va ști vr'o dată de ce

moarte a murit. Poate că era demult — din atentatul din vară — în luptă cu moartea.

Ei s'au dus în lumea umbrelor, dar cine poate spune grozăviile ce au lăsat în urma lor, nu numai pentru propriile țări și popoare, ci pentru toată Europa?

Osânda istorică nu poate vindeca rănilile și umplea prăpăștiile provocate de ei în lume.

Când cerem dela Dumnezeu, înțelepciune sau alte virtuți creștinoști: umilință, milă, iubire, dreptate, îndelungă răbdare, — nu cerem decât lucruri bune și folositoare sufletului nostru. De aceea Dumnezeu ni le dă totdeauna care le cerem cu credință și fără nicio îndoială.

Nu este același lucru și când cerem bucurii trupești, anere, cinsle sau chiar sănătate. Pe acestea b'nari, dacă le avem, noi le putem folosi și spre paguba sufletului nostru.

În cazul acesta, Dumnezeu fiind atotștiutor și Părintele nostru, nu ni le dă oricât ne-am ruga, și chiar dacă le cerem cu credință și fără nicio îndoială.

Un bolnav însănătoșat, de-o pildă, se poate apuca iar de băutura, din care s'o și bolnăvit; un om ajans la rang mare, la slujbă mare, se poate schimba în om rău și plin de mândrie; unul care cere bogăție, dacă ar ojunge la bogăție poate deveni un tiran sau un sgârcit, sau unul care nu se mai îngrijește de sufletul său.

Și de aceea astfel de rugăcuni Dumnezeu adesea nu le ascultă.

Dar nu despre acestea scrie sf. Ap. Iacob să le cerem „nimica îndoindu-ne“.

Na despre ele zice sf. Apostol că „Dumnezeu le dă din belșug“. Ci despre bunurile sufletești, despre înțelepciune mai întâi, care e cheia tuturor virtuților: o credință, a umilinței, a milostivirei, a dragostei, a îndelungei răbdări, a dreptății. Căci numai înțelepciunea ne deschide ochii să înțelegem cu adevărat toate învățăturile și poruncile Domnului. Dar nu înțelepciunea omenească, a minții noastre, ci înțelepciunea inimii dată nouă în dar de către Părintele ceresc.

Să se întrebă cu sinceritate fiecare creștin: A cerut, în rugăciunile sale, o asemenea înțelepciune dela Dumnezeu? Sau virtuți creștinoști?

Se poate, dar trebuie să ne recunoaștem că prea arareori ne-am gândit să cerem asemenea daruri.

Și de aceen sunt între creștini atâția oameni răi, necredincioși, mândri, pisnași, răsbunători, atâția inși mai ales cari puțin înțeleg din sf. Evanghelie, și chiar ce înțeleg le intră pe-o ureche și le iasă pe alta.

Pentru că ei vor să fie înțelepți în înțeles omeneșc, în înțelesul lumii, dar nu cer înțelepciunea cea mântuitoare de suflete dela Dumnezeu.

Părintele Ion

MINUNAȚII

— O întâmplare fericită. O femeie necăjită a plecat într-o zi cu cocoșul la oraș să și-l vândă, căci mai avea unul mai tânăr acasă, și nu avea pe ce face bani nici să și cumpere sare. A plecat cu noaptea 'n cap, să fie de vreme la târg. Dar în apropierea orașului cum nu se luminase încă bine, a apucat pe o cărare greșită și a nimerit într'un loc mlăștinos. Biata femeie a început să se cufunde în noroi, și de câte ori încerca să ese, se afunda și mai tare, până la genunchi până la piept, până la la sub-suori. A sbierat până a răgușit și nu i se mai auzea glasul.

Dar atunci cocoșul deslegându-i-se legătura dela picioare cât s'a sbătut și el înfricat de țipetele femeii, s'a urcat pe umărul femeii, apoi pe capul ei și-a început să cucurige din toate puterile.

Dela o vreme, după ce răsare bine soarele, începură să treacă oameni pe drum către oraș, și auzind cucurigatul cocoșului venind dinspre mlăștină. Mirându-se ce cocoș să fie să caute pe vremea asta, și încă afară pe câmp, unii se opreau în loc, rădeau și își continuau drumul, dar vr'o câți-va mai curioși o luară în partea de unde venea cântecul, și văzură cocoșul pe capul femeii, care se cufundase până la umeri. Cu mare greutate reușiră să o scoată din glod, scăpând-o dela moarte.

Femeia le mulțami, dar nu mai ascultă de îndemnul lor să vină cu ei la târg. Se întoarse acasă, căci nu mai avea inimă să vândă cocoșul, care-i mântui viața.

— Toate animalele de casă se trag cum se știe, din cele sălbatic. Omul le-a domesticit în scurgerea vremurilor. Dar mai puțin știu că și animalele de casă pot ajunge din nnu sălbatic, dacă se rătăcesc sau sunt părăsite de om în păduri, și unde se înmulțesc. Așa au fost descoperiți în niște regiuni ale Africei câni sălbatici, cari se trag din câni aduși acolo de oameni cari au venit să caute aur în ținutul Transval, și pe cari nu i-au mai luat cu ei când și-au isprăvit lucrul.

Foița glumeață

La peșit

Un fecior, cam tomnatic, neputându-și afla nevastă în satul lui, roagă pe un unchiu al lui să-i caute una în satele vecine. Unchiul, n'are ce face, ia cu el pe un vecin al lui, care se potrive să fie un țigan fierar, om bine îmbrăcat, așa că nu se cunoștea că-i țigan. De, cine-a mai văzut să meargă un singur peșitor?

Oblicesc ei într'un sat o casă cu fată de măritat, și unchiul începe să și laude nepotul părinților fetei.

— Are doi boi, zise el.

— Ba patru, sări țiganul de lângă el

— Flăcăul are și doi cai.

— Ba patru, se amestecă iar țiganul, voind să-l procopsească pe mire.

— Nepotul meu are și o sută de oi.

— Ba două, mâncate-aș, sare țiganul cu gura.

— Numai ceva îl strică pe nepotul meu: e cam chior de-un ochiu.

— Ba de amândoi! zise țiganul

Și vezi bine, s'a stricat toată treaba.

Nouă cu. câini cu tot

Niște păcurari au trimis pe un țigan în ziua de Paști la biserică să le aducă paști într'o olcică. Da țiganul puse olcica la o parte, și luă o oală mare. — Câți sunteți la stână, măi țigane, îl întrebă popa.

— Nouă cu câini cu tot, răspunse el.

Nestor Urechia

AGRICULTURA - ECONOMIE - GOSPODARIE

Zece Mai

(Urmare din pag. 1-a)

ani de stări grele, și chiar de decădere, sub așa numitele stăpâniri fanariote — în veacu! al nouăsprezecelea istoria românilor este iarăși în urcare și biruința dreptății naționale e în marș. Regatul României întemeiat, idealul unirii politice a tuturor românilor, n'a mai rămas numai luceafărul conducător prin noapte, ci pentru realizarea lui au început toate pregătirile și sufletești și materiale.

Sufletești, prin conducerea tinerețului în conștiința aceluia ideal al dreptății neamului, și materiale prin organizarea armatei române pe temeuri largi și solide. Expediția în Balcani în 1913, era numai prevestirea războiului de întregire din 1916.

Cel mai mare eveniment din istoria românilor, unirea politică din 1918, nu ar fi fost posibilă fără evenimentele sărbătorite la 10 Mai, căci ele au pus regatul român în situația de a-și alinge menirea sa istorică.

Datori suntem cu toți în această zi de praznic, să aducem recunoștința noastră, caldă și întreagă, înaintașilor mari și mici, ca și armatei române, pentru jerele aduse pe altarul unei patrii pentru toți românii, la care aveam drept de veacuri în temeiul că neamul nostru umplea ținuturile din care s'a făcut România.

Poporul nostru a dat nenumărate

Economia

Economia e o zână

*Cu zâmbet blând și blânde șoapte;
O pușculiță poartă'n mână,*

Nedespărțită, zi și noapte.

*Oricine-o vede, veșnic trează,
Muncind și adunând mereu,
Li este dragă și-o urmează
Așa cum o urmez și eu.*

Colțul C.E.C.-lui

*Cu beția și risipa,
vine sigur sărăcia.*

ABRAHAM LINCOLN

Marele și vestitul președinte a Statelor Unite zicea:

**Invață a cruța. Cruțarea este o mare
virtute. Ea începe cu cruțarea banului.**

Banii cruțați să-i depuneți pe Libretul C. E. C.-ului.

dovezi în scurgerea veacului trecut și în prima jumătate a celui în care trăim, că este conștient și vrednic de libertatea și independența sa, și că este un factor european de mare însemnătate în toate conflictele militare și politice ce s'au ivit din 1877 și până azi.

Pentru integritatea teritoriului său național, pentru libertatea și independența sa, și-a vărsat sângele din belsug în cele două războaie mondiale.

Sfârșitul nu poate fi altul decât recunoașterea din partea lumii întregi a drepturilor noastre la viață neatârnată, și în sfârșit la pacea pe care noi n'am frânt-o nici n'am tulburat-o vreodată.

Tifosul exantematic

— Cum se răspândește —

Boala se răspândește cu atât mai repede cu cât păduchii pe omul bolnav se împrăștie mai tare și ajung pe alți oameni.

În mod obișnuit păduchii trăiesc bine la căldura de 17—20 grade și această căldură o găsesc tocmai între pielea omului și haine, acolo unde hainele stau lipite de trup, la gât, subțioară și la cingătoare. Când omul se îmbolnăvește am văzut că i se ridică gradurile până la 40 și atunci păduchii caută să-l părăsească având fierbințeli prea mari, sau când

omul moare păduchii se împrăștie și caută alte gazde, de aceea sunt mai amenințați a se îmbolnăvi oamenii din imediata apropiere a bolnavului, rudele cari îl cercetează, cari îl îngrijesc sau neamurile cari vin la priverghi, la înmormântare și la pomeană,

Tot așa de ușor se pot îmbolnăvi oamenii cari călătoresc pe trenuri, în îmulzeală, cari stau în gări, săli de așteptare cari stau în crâjmă, cari marg la târguri și ori și unde este îmulzeală de oameni și de unde pot lua păduchi.

Odată îmbolnăvit omul trebuie să fie dus la spital (izolat) și îngrijit de medici pentru că nu sunt leacuri cari să poată fi luate de bolnav și să-i treacă. Dacă bolnavul este îngrijit în spital, cei din familie, copiii și rudele sunt mai feriți de a se îmbolnăvi. Toți bolnavii de această boală sunt îngrijiți fără plată în toate spitalele de Stat.

Impotriva acestei boale ne putem păzi numai dacă îngrijim de curățenia trupului și a hainelor așa ca să nu avem păduchi, fără voia noastră, din locuri unde este îmulzeală de oameni (din tren, dela crâjmă sau din alte locuri).

Dacă totuși s'ar întâmpla să fi prăsit păduchi trebuie să ne curățim de ei cu cea mai mare grijă, făcând ceace se numește deparazitare.

Dr. O.

≡ Dela o săptămână la alta ≡

Din proverbele lui Solomon

(c. 1 v. 23—33)

„Luați aminte iarăși la certarea mea! Iată că voi vărsa peste voi duhul meu și vă voi da de știre graiurile mele, din pricină că eu propovăduiesc dar voi stați nepăsători, întind mâna mea și nimeni nu vrea să ia aminte, ba chiar vă faceți că nu știți de toate sfaturile mele, și certarea mea nici nu o băgați în seamă.

Bate-mi-voi atunci joc de nenorocirea voastră și voi râde de voi când vă va cuprinde groaza. Când groaza se va năpusti peste voi ca vijelia, și când prăpădul se va abate peste voi ca o furtună, când se va prăvăli peste voi prăpădul și sbuciumul, atunci mă vor chema dar eu nu le voi răspunde, mă vor căuta dar nu mă vor afla. Pentru cuvântul că au urit știința și frica de Dumnezeu au desprețuit-o, și n'au luat aminte la sfaturile mele, și cercetarea mea au hulit-o. Să mănânce din rodul rățâcirii lor, și de sfaturile lor să se sature.

Căci rățâcirea omoară pe cei proști, și fără de grija pierde pe cei fără de minte.

Ci numai cel ce mă ascultă va fi fără de grijă și va trăi liniștit, fără să se teamă de vreo urgie”.

Poezia Primăverii

Inchinare

Soarele revărsă

Raze aurite

Și 'nvăștmântă'n aur

Luncile 'nflorite.

Prin iarbă lucesc

Picurii de rouă,

Toate ne vestesc

O viață nouă.

Vrăbiile 'n ramuri

Gureș ciripesc,

Rândunici în zare

Natura slăvesc.

Undeva un clopot

Sună'n depărtare,

Ciocârliia 'naltă

Triluri de 'nchinare

Pacea lui coboară

Și 'n sufletul meu,

Umil plec genunchiul

Și mă 'nchin și eu.

ASINEFTA GROZA-BOBEIU

SNOAVE

Un ungar având treabă la Viena a intrat și pe la un fotograf cerându-i să-i facă poza tatălui său.

— Plătesc io bine! zise el.

— Plata se știe, că-i aceeași pentru orice fotografie. Să vină tatăl D-tale aici.

— Noă de el nu poate veni!

— Așa nici eu nu-i pot face chipul, căci nu l-am văzut niciodată.

— Noă da cine n'a cunoscut pe tata? Fost el om cu mustață lungă, lipită cu pomadă, avut cizme și nădragi strămși.

— Bine, zise fotografu văzând cu cine are de lucru. Vino după amiază după chip.

S'a făcut o fotografie după chipul unui țaran ungar apărută într'un ziar.

După amiază vine omul, iea fotografia, se uită la ea din toate părțile o apropie, o depărtează, și apoi oftează.

— Of săracul tată cât de tare s'a schimbat! Și n'o murit el de cât de două săptămâni!

SFATURI FOLOSITOARE

Pentru înlăturarea diferitelor boli molipsitoare la vite e folositor să presari pe așternutul lor praf de pucioasă, care ucide germeii bolilor.

Laptele cel mai bun și căutat îl dau vacile hrănite cu țărățe și cartofi fierți, apoi cele hrănite cu fân de bună calitate și bine uscat. Iarba luterăna verde, trifoiul, dau un lapte mai

subțire, mai apăsos.

Leac pentru cei desnădăjduiți. Greutățile și nenorocirile ce pot da peste om sunt multe, dar creștinul care crede cu tărie în Dumnezeu nu va încerca niciodată să scape de ele, luându-și singur viața, prin funie, glonț sau alte mijloace. El rămâne tare știind că viața aceasta, bună sau rea, e trecătoare și are nădejde în viața veșnică.

Dar sunt oameni slabi de inger, între români mai puțini ca în sânul altor neamuri, cari își iau singuri viața, negândindu-se la păcatul de moarte ce-l fac.

Acum se vestește că un doctor din Danemarca ar fi descoperit un leac pus într'o pastilă ca aspirina, pe care dacă-l înghite cel ce vrea să se omoare, îi trec toate gândurile de sinucidere, se umple de veselie și iar capătă curaj de viață. Numai cât, cine, să umble cu leacul după el? Căci acești nenorociți se feresc de toată lumea sând își pun ștreangul.

Din cugetările oamenilor mari

■ Numai acei cari știu a se bate și a muri pentru apărarea țării, pot avea **Patrie**; numai aceia cari știu a se bate pentru apărarea instituțiilor țării, pot avea **libertate și dreptate**.

INFORMAȚIUNI ULTIMELE ȘTIRI

ABONAMENTE:

Pe un an — — — — — Lei 1000.— Instituții și autorități Lei 4.500 —
Pe o jumătate de an — — — — — „ 500.— Abonament de sprijin „ 10.000.—
Pentru neguștorii și com. „ 2000.— PREȚULUI NUI NUMĂR „ 3.—

■ **M. S. Regele Mihai I. a participat la slujba Invierii din acest an, care s'a oficiat în vechea mănăstire de la Sinaia. Au fost de față și membrii guvernului în frunte cu d. Gh. Tătărescu, vice-președintele consiliului de miniștri. După slujba religioasă, membrii guvernului au prezentat Suveranului îndătinutele felicitări cu urarea de domnie îndelungată și glorioasă, pentru binele patriei și propășirea poporului român.**

■ **Sfârșitul familiei Goebhels, ministrul Germaniei.** La câteva ore după sinuciderea lui Adolf Hitler și-a pus capăt vieții și ministrul propagandei germane, Goebhels, împreună cu familia sa. După terminarea luptelor din Berlin, cadavrul ministrului Goebhels și acelea ale copiilor și soției au fost găsite sub dărâmurile unei clădiri. S'a constatat că familia Goebhels s'a sinucis prin otrăvire.

■ **In atenția abonaților.** Abonații noștri la curent cu plata abonamentului, cari n'au primit pachetul cu

cela două cărți date premiu de către Asociația „Astra“, să ne comunice printr'o carte poștală pentru a reclama autorității or P. T. T. Abonați cari vor achita până la 1 Iunie a. c. abonamentul, vor primi și ei acest dar prețios.

■ **Pentru cultivatorii de sfeclă.** Comisariatul general al preșurilor, pune în vedere cultivatorilor de sfeclă de zahăr că prețul de 16 lei kgr., se consideră ca preț minimal, el putând fi mărit la strângerea recoltei, când se va avea în vedere cheltuielile împreunate cu cultura sfectei de zahăr.

■ **Au fost omorâți de un obuz.** Sătenii Teodor Drăgan și Paraschiv Ioniță din comuna Șendreni jud. Covurlui, pe când se îndreptau spre comuna vecină Bârboși au găsit un obuz neexplodat. Voind să-l demonstreză, obuzul a făcut explozie prefăcând în bucăți pe cei doi săteni. Fiți cu grije și nu atingeți obuzele, căci moartea vă pândește la tot pasul.

Puterea credinței

(Urmare din pag. 1-a)

poarelor. Credința în venirea în lume a lui Mesia, a Mântuitorului a făcut poporul evreesc în legea lui închinătoare la un singur Dumnezeu. Credința în triumful creștinismului a dat puteri peste fire tuturor apostolilor și urmașilor lor. Credința în nemurire și în fericirea vecinică — tot lucruri cari nu se văd și nu se pot pipăi, a dat martirilor putere să sufere și chinurile cele mai cumplite pentru Domnul.

Credința în biruința dreptății le-a dat putere strămoșilor și părinților noștri, să lupte necurmat pentru unirea tuturor Românilor într'o

singură țară. Credința în valoarea și puterea bunurilor spirituale ale omenirii, a dat putere marilor popoare aliate să înfrângă puterile cari voiau să ducă în robie pe altele.

Credința este încredere desăvârșită în ceea ce nu vedem, în ceea ce nu s'a împlinit încă.

Prin credința aceasta nesguduită va ajunge și neamul românesc la dreptatea lui binemeritată între popoarele lumii. Nu-i îngăduit să avem nicio îndoială, ori câte s'ar mai putea întâmpla în lume, ori câte întorsături s'ar mai naște. Căci întorsăturile n'au altă țintă decât să răstoarne nedreptățile, cum am văzut cu ochii și în războiul acesta.

Benyamin Franklin, marele antecesor al lui Roosevelt pleda cu toată inima pentru „o cooperare, o alinare

Omul care a pregătit pacea a mizeriilor, o indulgență, o ajutorare, o simpatie, o iertare“ (după celalalt președ.: Coolidge).

Roosevelt a vrut să aducă o astfel de atmosferă între popoarele, cari tind să trăiască împreună.

A sosit mult dorita pace...

— **Germania a capitulat necondiționat față de cele trei mari puteri aliate: Anglia, America și Rusia. Cum s'a produs capitularea și alte evenimente mai importante —**

Mult dorita pace, râvnită de popoarele greu încercate ale Europei, a sosit odată cu praznicul Invierii Domnului din 1945. Bucuria învierii din acest an a fost, deci, o bucurie care a stăpânit din plin toate națiunile dornice de pace și de o frățească trăire împreună. Duhul cel rău al războiului a fost biruit de îngerul păcii! Dela un capăt ta altul al Europei popoarele saltă și se bucură, știind că de aci înainte nu vor mai avea deasupra creștelui amenințătoarea sabie a morții, a distrugerilor și a suferințelor.

Nebirutiile națiuni unite, în frunte cu Anglia, America și Rusia, au reușit să silească, în cele din urmă, Germania, la o capitulare fără condițiuni. Astfel și de data aceasta Germania a putut constata că este foarte greu să câștige un războiu cu națiuni ca Anglia, America și Rusia, în sprijinul cărora au stat, în ultima vreme, toate popoarele europene dornice de pace și de bună vecinătate. Să nădăjduim că va fi pentru ultima dată când zeul războinic german va mai încerca să ridice spada sa cuceritoare împotriva Europei.

Datoria principală a celor de azi este să lucreze, din toate puterile și cu toată sinceritatea la statornicirea unei păci durabile și folositoare, de prosperitate, liniște și bună conviețuire între popoarele lumii.

Cum s'a produs capitularea Germaniei

După oștire a agenției „Associated-Press“, din Reims (Franța), lumea a luat cunoștință, că Germania a capitulat, fără condițiuni, în fața puterii armate de nebiruit a Angliei, Americii și Rusiei.

Actul de capitulare a Germaniei a fost iscălit în ziua de 7 Maiu (a doua zi de Paști) 1945, într'o școală primară din Franța, la orele 2.40. În aceeași școală se afla instalat cartierul general al generalului englez Eisenhower. Iscălitura a fost pusă pe actul de capitulare, de către: generalul-colonel Jodel — din partea Germaniei; generalul Suslakov — din partea U. R. S. S.; generalul B. Smith, — din partea aliaților anglo-americani și de către un reprezentant al Franței.

După semnarea actului de capitulare, generalul Eisenhower a primit în audiență delegația germană, în frunte cu generalul Jodel și generalul amiral Friedeburg, întrebându-i dacă au înțeles pe deplin toate punctele cuprinse în actul de capitulare necondiționată și dacă aceste puncte vor fi respectate și executate. Delegația Germaniei au răspuns că sunt

gata să respecte întocmai cele semnate,

S'a ordonat încetarea luptelor

Odată cu semnarea actului de capitulare, amiralul german Doenitz, care a urmat în locul lui Hitler, a dat ordin tuturor unităților germane de a înceta orice luptă. S'a constatat, însă că acest ordin n'a fost respectat de către toate unitățile germane; unele au continuat, încă, să lupte mai departe, mai ales în Cehoslovacia, unde și în cursul zilelor de 8 și 9 Maiu a. c. s'au dat încă lupte grele

Marea Britanie sărbătorește pacea

Guvernul Mării Britanii a declarat zilele de 8 și 9 Maiu 1945, ca zile de mari serbări naționale, închinată păcii și victoriei puterilor aliate.

În ziua de 8 Maiu 1945, a rostit la posturile de radio o cuvântare, prin

D. WINSTON CHURCHIL
primul ministru al Angliei

care a vestit popoarele lumii pacea ivită în Europa, după capitularea Germaniei.

În aceeași zi Regele George al Angliei s'a adresat, popoarelor Sale, din Dominioane, vestindu-le strălucita izbândă repurtată împotriva Germaniei, de către vitezele armate engleze.

În numărul viitor vom da noi amănunte asupra actului istoric al capitulării Germaniei.

D-I Molotov a plecat la Moscova

Din San Francisco se anunță, că d. Molotov, comisarul pentru afacerile străine al Rusiei Sovietice, care a participat la primele lucrări ale conferinței celor 47 de națiuni ale lumii a plecat spre Moscova.

Roosevelt

Ca descoperitorul Americii Cristofor Columb, care se zice că ar fi spus călcând pentru întâia dată pe pământul Americii, cuvintele: „Lumea este mică“ — așa și președintele Americii Roosevelt a mărturisit într'un discurs celebru: „Lumea este mică“.

Ce a avut să dea în vileag prin această gândire căpetenia Americii? Desigur a apelat atunci la un oarecare grad de bunăvoință reciprocă, atunci, când se discută problemele viitorului mai fericit.

Ca urmașul lui Lincoln pe tronul democrat al Americii, al lui Lincoln, care s'a revoltat împotriva sclaviei negrilor — așa și Roosevelt a fost cuprins de cel mai mare dispreț față de „negoțul de sclavi“, declarând sărbătorește că nici chiar pe germani nu vrea să-i aducă în sclavie, fiindcă demnitatea umană trebuie să fie salvată în relațiile între popoare.